

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-243/2023-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice-specijalistice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HP-Hrvatska pošta d.d., Velika Gorica, Poštanska ulica 9, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatske udruge korisnika parkirališnih usluga, Dubrovnik, Iva Vojnovića 31a, u predmetu radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 6. veljače 2025.

r i j e š i o j e

Upravni spor se nastavlja,

i

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/23-01/388, ur.broj: 401-01-06-23-5 od 27. studenoga 2023.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja broj: HP-16/1-002286/23 od 17. veljače 2023. i odobreno je zainteresiranoj osobi pravo na pristup aktu tuženika, Ureda za regulativu i međunarodne poslove, broj: HP-16/1-002286/23 od 27. ožujka 2023. te je tužitelju naloženo da u roku od 8 dana od pravomoćnosti tog rješenja postupi kako je određeno.
2. Rješenjem tužitelja odbijen je zahtjev zainteresirane osobe kojim je tražila podatke o iznosima koji su isplaćeni, isplaćuju se ili se imaju isplatiti zaposlenim stranim državljanima za posljednje tri godine te za 2023. (bruto plaću zaposlenika,

pojedinačno i naknade koje se istima isplaćuju uz plaću) iznosi koji su isplaćeni agencijama za usluge dovođenja, zapošljavanja i slično stranih državljana te navesti nazive agencije i broj zaposlenih stranih državljana u poslovnici u Dubrovniku/Dubrovačko – neretvanskoj županiji, sve temeljem članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama pri čemu je tužitelj ocijenio da se zatraženi podaci odnose na podatke koji predstavljaju poslovnu tajnu.

4. Tužbom kojom tužitelj osporava pravilnost i zakonitost rješenja tuženika ističe da se radi o podacima koji su komercijalne naravi i kao takvi zaštićeni kao poslovna tajna, te da je radi zaštite tih podataka poduzeo razumnu mjeru, a također smatra da tuženik pogrešno tumači propise na kojima temelji svoje stajalište. Poziva se na Direktivu EU 2019/1014 i smatra da Zakon o pravu na pristup informacijama nije pravilno implementirao navedenu Direktivu. Također smatra da su tim Zakonom protivno Ustavu RH kao tijela javne vlasti navedena trgovačka društva u vlasništvu RH koja ne obavljaju javne usluge niti javne ovlasti. Smatra da nije u smislu navedene Direktive javno poduzeće koje Zakonom o pravu na pristup informacijama može biti vezano samo u dijelu dokumentacije gdje nastupa kao sektorski naručitelj. Poziva se na presudu ovog Suda broj: UsII-41/2022 od 1. travnja 2022. kojom je Sud prihvatio njegov tužbeni zahtjev i izrazio stajalište prema kojem su trgovačka društva u vlasništvu RH suprotno Direktivi EU 2019/1024 navedena kao tijela javne vlasti obveznici Zakona o pravu na pristup informacijama jer taj akt drugačije propisuje definiciju značenja tijela javne vlasti i pravnih osoba s javnom ovlasti od one propisane Zakonom o pravu na pristup informacijama. Smatra da je tuženik bio dužan utvrditi jesu li traženi podaci poslovna tajna odnosno jesu li ispunjene pretpostavke iz članka 3. stavka 1. točke 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti da bi se taj podatak smatrao poslovnom tajnom. Ukazuje da je tuženik propustio utvrditi kako tužitelj kao trgovačko društvo posluje na temelju odredbi Zakona o trgovačkim društvima i financira se iz prihoda koje stječe pružanjem usluga, a ne iz Državnog proračuna te ne obavlja javnu službu već uslugu od interesa za RH i pruža usluge koje su izravno izložene tržišnom natjecanju, a nije niti obvezno Zakonom o proračunu te nije proračunski ili izvan proračunski korisnik. Ističe da su tražene informacije poslovna tajna i ne odnose se na pružanje usluga od općeg interesa (univerzalna poštanska usluga). Obrazlaže stajalište prema kojem nije tijelo javne vlasti i prema kojem je Direktiva EU 2019/1014 pogrešno implantirana. Smatra da stajalište prema kojem nije tijelo javne vlasti potvrđuju i komparativni primjeri Njemačke i Francuske. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

5. Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su da dostave odgovor na tužbu.

6. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojim se u cijelosti protivi tužbenim razlozima. Poziva se na raniju praksu ovog Suda, primjerice broj: UsII-168/2022 od 28. rujna 2022., UsII-169/2022 od 21. rujna 2022., UsII-13/2023 od 13. travnja 2022. u kojoj je ovaj Sud izrazio stajalište da se Direktiva EU 2019/1024 primjenjuje smo na ponovnu uporabu informacija te obrazlaže koncept ponovne uporabe informacija. Smatra da se tužitelj neosnovano poziva na primjenu ove Direktive jer se ona ne odnosi na pravo na pristup informacijama koje je predmet ovog postupka. Kako postoje ranije presude ovog Suda vezano za isplate tužitelja smatra da se tužitelj neosnovano poziva na ograničenje pristupa informacijama zbog poslovne tajne. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

7. Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana, nije dostavila odgovor na tužbu.

8. Odgovor tuženika na tužbu dostavljen je tužitelju.

9. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

10. U ovom predmetu sporno je je li tužitelj tijelo javne vlasti kakvog ima u vidu odredba članka 5. stavka 1. točke 2. Zakon o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13., 85/15. i 69/22.) prema kojoj su tijela javne vlasti, tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnih propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

11. Naime, kako je bilo sporno primjenjuje li se na zahtjeve za pristup informaciji Direktiva (EU) 2019/1024 Europskog Parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora, kojom su izmijenjene definicije obveznika pružanja informacije i kojom su u cijelosti stavljene izvan snage Direktive koje su implementirane u Zakonu o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13., 85/15.) ili se ta nova Direktiva odnosi samo na zahtjeve za ponovnu uporabu informacije to je Sud zatražio donošenje prethodne odluke o tumačenju odredbi Direktive (EU) 2019/1024 Europskog Parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora u vezi tumačenja i primjene novih definicija obveznika i iznimki od obveze pružanja informacije kad se od tijela javnog sektora zahtjeva pristup informaciji koju je to tijelo stvorilo ili ju posjeduje.

12. Stoga je rješenjem ovog Suda broj UsII-243/2023-7 od 29. veljače 2024. prekinut upravni spor te je određeno da će se spor nastaviti nakon što sud Europske unije donese odluku u predmetu broj C-336/2023.

13. Presudom Suda EU broj: C-336/23 od 21. studenoga 2024. taj je sud odlučio da Direktivu (EU) 2019/1024 Europskog Parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora treba tumačiti na način da zahtjev za pristup dokumentima u posjedu tijela javnog sektora ne ulazi u njezino područje primjene.

14. Stoga, imajući u vidu naprijed navedenu presudu Suda EU, i po ocjeni ovog Suda osnovano zaključuje tuženik da tužitelj ulazi u doseg primjene naprijed citirane odredbe članka 5. stavka 1. točke 2. ZPPI-a.

15. U većem broju presuda Sud je izrazio stajalište prema kojem tužitelj ulazi u krug tijela javne vlasti obuhvaćenih Zakonom pravu na pristup informacijama. Navedeno stajalište temelji se na okolnosti što je tužitelj pravna osoba u 100% - tnom vlasništvu Republike Hrvatske te je davatelj univerzalne poštanske usluge koja je prema Zakonu o poštanskim uslugama ("Narodne novine", broj: 144/12., 153/13., 78/15., 110/19.) od interesa za Republiku Hrvatsku. Stoga je tuženik suprotno tvrdnjama tužitelja pravilno utvrdio da je tužitelj tijelo javne vlasti koje obavlja javnu ovlast i raspolaže javnim sredstvima što je jasno i razložno obrazložio u osporenom rješenju.

16. Stajalište ovog Suda izraženo u presudi na koju se tužitelj poziva odnosno u presudi broj: UsII-41/2022 od 1. travnja 2022., bez predmetno je, nakon donošenja presude suda Europske unije. Stoga je i pozivanje tužitelja na ovu presudu neosnovano.

17. Sud prihvaća obrazloženje tuženika kojim je otklonio primjenu članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama u konkretnom slučaju. Navedenom odredbom propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup

informaciji, ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno Zakonu. Okolnost što je tužitelj Pravilnikom o poslovnoj tajni navedene informacije utvrdio tajnim, tuženik je pravilno otklonio uz obrazloženje prema kojem Zakon o pravu na pristup informacijama predstavlja propis višeg reda od općeg akta tužitelja i kao takav derogira odredbe Pravilnika. Protivno isticanju tužitelja tuženik je prilikom donošenja rješenja imao u vidu i odredbu članka 1. točke 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", broj: 30/18.) kojim je propisano da su poslovna tajna informacije koje nisu u svojoj ukupnosti bili u točnoj strukturi i sklopu svojih sastavnih dijelova općenito poznate ili lako dostupne osobama iz krugova koji se obično bave predmetnom vrstom informacijama, imajući (komercijalnu) vrijednost zbog toga što su tajne i u odnosu na njih osoba koja te informacije zakonito kontrolira poduzela je u tim okolnostima razumne korake kako bi sačuvala njihovu tajnost.

18. Budući da se tražene informacije odnose na isplaćene iznose tuženik je pravilno utvrdio da u pogledu traženih informacija nije potrebno provoditi test razmjernosti i javnog interesa pri čemu je imao u vidu ustaljenu praksu ovog Suda u vezi informacija o raspolaganju javnim sredstvima u smislu odredbe članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

19. Iz navedenih razloga, prema ocjeni ovog Suda tužitelj tužbenim razlozima nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost rješenja tuženika.

20. Stoga je sukladno odredbi članka 105. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24.), valjalo riješiti kao u izreci i temeljem odredbe članka 116. stavka 1. istog Zakona, odbiti tužbeni zahtjev.

U Zagrebu, 6. veljače 2025.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.